

ตอนที่ ๑๕ เมื่อผมตาย

ตายครั้งที่ ๓

ท่านศาสตราจารย์พุทธบริษัททั้งหลายและก๊อบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณร การบันทึกเสียงคราวนี้ได้ให้ "สมพร" กับ "พรมุข" ทำเป็นหนังสือต่อไป สำหรับวันนี้ก็จะขอคุยกันถึง เรื่องตาย

ความจริงเรื่องตาย ๆ นี้ก็ดีเหมือนกัน รู้สึกว่าประโยชน์ แต่ความจริงใครจะยอหยอดหาว่าตายเป็นการรอดอุตุกรรมคุณธรรมก็เชียว เขาตายกันจริง ๆ ไม่ใช่ลองตาย และมีบางคนมาถามว่า อยากจะลองตายบ้าง ความจริงส่วนที่แล้วมาก็ไม่ได้ลองตาย มันตายของมันจริง ๆ

เล่าเรื่องตายเล่าไปแล้วมา ก็ปรากฏว่าข้ามไปตอนหนึ่ง แต่ความจริงที่พูดนี้ผมไม่ได้มีหนังสือ พูดจากความจำ วันนี้ก็จะขอยกยอให้เป็นความตายของวาระที่ ๓ มันเป็นอายุ ๑๔ ปี แต่เรื่อง พ.ศ. ผมก็ไม่ค่อยอยากจะทำ พ.ศ. มันจำไม่ค่อยได้แน่สักเวลานี้รู้สึกว่าไม่อยากจะทำอะไร ทุกสิ่งทุกอย่างปล่อยไปตามเรื่องดีกว่า

การตายคราวนั้นถ้าพูดถึงว่าตายจริง ๆ มันก็ไม่ตาย ถ้าจะว่ากันเกือบตายก็จะถูกกว่า

คือเป็นอันว่าเมื่ออายุได้ ๑๔ ปี ในตอนนั้น รู้สึกว่าเริ่มเป็นหนุ่ม แต่ความจริงแล้วผมมีคนที่สอนให้เป็นหนุ่มตั้งแต่อายุ ๑๒ ปี พออายุเข้า ๑๒ ปี ตอนนั้นก็ยังไม่รู้จักบาปบุญคุณโทษประโยชน์ มีความรู้อยู่อย่างเดียวคือโทษขึ้นต้นจิว จะต้องเป็นเรื่องสมสู่กับภรรยาของบุคคลอื่น ถ้าลูกสาวเขาก็ดี ลูกจ้างเขาก็ดี คนได้บังคับบัญชาที่ดี อะไรก็ตาม ไม่มีใครเขาบอกว่าเป็นปฏิปทาสร้างต้นจิว ตั้งแต่เริ่มอายุ ๑๒ มาผมก็เริ่มสร้างสวนจิว สร้างจากรุ่นพี่สอน เขาเชิญไปนอนเป็นเพื่อนบ้าง เชิญไปอยู่เป็นเพื่อนบ้าง ชวนไปเล่นหัวอะไรบ้างก็ตาม ทั้งนี้ก็เป็นเรื่องของทางโลก ในเมื่อมีการสัมผัสกันหนัก ๆ เข้า ความรู้สึกมันก็เกิด

ก็เป็นอันว่าสิ่งสมสวนต้นจิวเรื่อยมาตามลำดับ และก็สั่งสมเรื่อยมาเป็นปกตินะ

ถ้าจะถามว่าที่วาระต่อหนึ่งเดือน ก็เกือบจะตอบว่าปีทั้งปีมันต้องทำสวนกันเรื่อยไม่ได้หยุด

อันนี้เป็นกฎของกรรมอย่างหนึ่ง เห็นจะไม่ใช้กรรมอย่างท่าน**เขมกะ** ท่านเขมกะในชาติก่อนท่านเป็นนักมวยปล้ำ รูปร่างไม่สวย เหมือนกับพ้อมหรือหม้ออะไรพวกนี้ รูปร่างไม่สวย ผู้หญิงก็ไม่รัก ท่านก็เกิดความเจ็บใจว่า "ชาตินี้**ไม่มีใครรักก็ช่าง** ชาติหน้าฉัน**ต้องหาคนรักให้ได้**" จึงได้นำทองคำเปลวไปปิดพระพุทธรูป

ตอนที่**จะยกแผ่นทองคำขึ้นปิด** ท่านก็อธิษฐานว่า

"**ผู้หญิงที่ไม่ได้เป็นพี่น้องหลานตามออกมา** ทุกคนเห็นแล้ว**จงรักและมีความกระสัน**"

คำอธิษฐานเพียงเท่านี้ท่านเกิดมาชาติหลังรู้สึก**ว่า** ความรักของท่านตื่น ผู้หญิงนอกจากพี่จากน้องที่หลานตามออกมาแล้ว เจอะหน้าทนมัไหว นี่เป็นกฎของกรรมที่**ทำบุญผสมกับความต้องการ**

แต่สำหรับผมก็**ไม่ทราบทำบุญอะไร** ทำหรือเปล่าหรือสร้างกรรมอะไรไว้ หรือเปล่าผมก็**ไม่ทราบ** อีทะเละปะปะมาเรื่อยเรื่อยจนกระทั่งอายุ ๑๔ นี้ ก็สร้างสวนงิ้วไปเยอะหลายสวนจริง ๆ สวนรุ่นพี่ สวนรุ่นเดียวกัน สวนรุ่นน้อง มันมี ๓ สวน

ก็อยู่ต่อมาวันหนึ่งร่างกายก็ดี ๆ อันนี้เล่าเรื่องตายผมอยาก**ให้พวกคุณ** ทั้งหลายทราบว่า **อย่าไว้ใจชีวิต อย่าคิดว่าร่างกายมันสมบูรณ์บริบูรณ์** ตอนเด็ก ๆ ผมชอบเล่นกีฬา กีฬาบอบก กีฬาในน้ำ นี่ชอบมาก การออกกำลังรู้สึก**ว่าเป็นปกติ**วิ่งไม่พอ กระโดดโลดเต้นไม่พอ คิว้าจอบมาพันดิน ปลูกผักปลูกหญ้าแล้วก็**ตักน้ำรดเอา** ทุกอย่างให้มันมีโอกาส**ได้ออกกำลัง**ก็แล้วกัน ฉะนั้นเรื่องความแข็งแรงของร่างกายเป็นของไม่หนักใจ

แต่**ทว่ามีจุดหนึ่งที่พวกท่านต้องคิด** ผมผ่านมา มันอยู่ดี ๆ โรคนี้มัน**ระบาด**นี่นั่นคือ**ว่าอาการถ่ายอุจจาระ ถ่ายปฐืดปฐาดแล้วก็อาเจียน**

เวลานั้นในตำบลนั้นมันยังไม่มี ผมอยู่กับเพื่อนชายคนหนึ่ง เขาไม่ใช่เพื่อนแต่ความจริงเขาเป็นคนรุ่นพี่ ตอนนั้นเขาอายุ ๑๙ ปี หรือ ๒๐ ปี ผมจำไม่ได้ เขาเป็นหนุ่มแล้ว และท่านผู้ใหญ่**ไม่มีใครอยู่เลย** ไปธุระกันหมด เหลือผมสองคน กับเพื่อนรุ่นพี่ อยู่ ๆ พอตอนเย็นมัน**ทั้งถ่ายทั้งอาเจียน** ถ่ายพริ๊ดพรวด เขาเรียก**ทั้งลงทั้งราก** เป็นอันว่าบรรดาเพื่อนบ้านทราบ**ว่า**ใกล้ ๆ เขาไม่เข้าหรอก

คำว่า "ทราบข่าว" เขาเห็นนี่ครับ ก็นั่งคุยกันอยู่อะไรกันอยู่ปุ๊บปั๊บบอก
ไปไหนมา บอกไปสั้วม ถ่าย ๓ ครั้ง เริ่มหมดแรงเพราะในท้องไม่มีจะถ่าย มันก็อาเจียน
ด้วย ท่านแพทย์ผู้ทรงคุณพิเศษ ๒-๓ ท่านก็มาให้การรักษา

ความจริงโรคอย่างนี้ยาของท่านชะงัด ผมก็เคยเห็น แต่ว่าการรักษาวัน
นั้นทั้งสองคนเป็นร่วมกัน ไม่มีผลเลย ยาให้ไปเท่าไรก็ตาม ยากินก็ดี ยาฉีดก็ดี การนวด
พื้นคั้นบาทาทำกันทุกอย่าง ไม่มีทางฟื้น ไม่มีทางดีขึ้น โรคไม่คลายตัว

ในเมื่อโรคไม่คลายตัว ทุกคนก็เพลีย ผมเพลียนะ อีกคนเขาเป็นหนุ่มกว่า
รู้สึกว่กำลังจะดีกว่า เขาก็เพลียเหมือนกัน ผมก็เคลิ้มหลับ

เวลานั้นถ้าจำไม่ผิดนะครับ ก็เป็นเดือน ๑๑ เรียกว่า "เดือน ๑๑ น้ำนอง"
ปีนั้นฝนชุกน้ำมากหน่อย ไม่ใช่มากเกินไป น้ำท่วมขึ้นมาใกล้พื้นบ้าน หมายความว่า
ท่วมพื้นแผ่นดินสูงขึ้นมาพอประมาณ ไม่มากเกินไป แต่ว่ามากกว่าทุกปีที่ผ่านมาใน
ยามปกติ

ขณะที่เคลิ้มไปพอเพลียจัด ๆ เห็นว่ามีเรือลำหนึ่งเป็นลักษณะเรือเขาเดิน
เที่ยวทะเล เป็นเรือไม้ใหญ่ ๆ หัวสูง ๆ ทาสีขาว เทียบท่ามาหน้าบ้าน ผมก็นึกในใจว่า
คลองมันเล็ก และทางเข้าบ้านเราเรือใหญ่ขนาดนี้ก็เข้าไม่ได้

"เอ๊ะ เรือลำนี้มันเข้ามาได้อย่างไร"

เรือลำนั้นเทียบติดชานบ้าน ก็มีคน ๔ คน ก้าวขึ้นมาจากรือ คน ๔ คนนี้
รูปร่างเป็นคนหนุ่มหน้าตาดีมาก ผิวพรรณก็ดี แต่ว่าเครื่องแต่งตัวชุดเดียวกันหมดนั่นคือ
สีแดง กางเกงขายาวก็สีแดง เสื้อแขนสั้นแคศอกก็สีแดง ผ้าโพกหัวก็สีแดง แต่ทว่าตอน
ก้าวขึ้นมาบนบ้าน ผ้าไม่ได้โพกหัว พอจะขึ้นมาบนบ้าน เขาก็ปลดผ้าจากหัวมาคล้องคอ
เสีย เป็นผ้ายาวคล้าย ๆ ผ้าขาวม้า ยาวแบบนั้นแต่พื้นสีแดงทั้งหมด

พอก้าวขึ้นมาสองคนแรกเข้ามาใกล้ตัว ยืนห่างสักหนึ่งวา อีกสองคนยืน
ชิดริมชานบ้าน ชิดเรือ พอสองคนก้าวเข้ามา เขาบอก

"เอ๊ะ ที่นี้ ๒ คนนี้หว่า"

อีกสองคนข้างหลังบอก "เอ๊ย รับมาได้เลยว๊าย ไม่มีพิษไม่มีสงอะไร ไม่
ต้องปล้ำกันละวะ ง่าย ๆ"

แต่สองคนที่เข้ามาก่อน เขาก็มองดูอย่างพิเน็จพิจารณาสัก ๑ นาทีเห็นจะ
ได้ เขามองดูผมและก็มองดูเพื่อน เพื่อนรุ่นพี่ เขามองไปมองมาและก็บอกว่า

"เอาไม่ได้แล้วเรา" ก็หันไปพูดกับเพื่อนเขา อีกคนที่ยื่นข้าง ๆ เขาบอก

"เอาไม่ได้แล้วเรา สองคนนี่"

อีกคนหนึ่งเขาถาม "เพราะอะไร"

เขาเปิดบัญชีบอกว่า "คนนี้เป็นลูกพระอินทร์และก็ไม่ทราบว่าจะใช้ใครมัน
วางยาไม่ได้ดูหน้าคน ลูกพระอินทร์นี่เอาไปไม่ได้ ถ้าขึ้นเอาไปเรามีโทษ"

พอพูดจบเท่านั้น ก่อนที่เขาจะกลับ เขาก็ยกมือไหว้และโค้งมหัวลง
คล้าย ๆ แสดงความเคารพ ผมก็ไม่สนใจ เขาจะไหว้หรือไม่ไหว้ก็ตาม ผมก็เพเลียดแ่ง
อยู่แล้ว พอหันหลังกลับเขาก็วิ่งปรี๊ดขึ้นเรือ บอกสองคน "เร็ว พวกเราจะมีโทษ"

อีกสองคนกระโดดขึ้นเรือตาเหลือกลาน ร้องถามว่า "มีโทษอะไรวะ?"

คนนั้นก็บอก "คนนั้นลูกพระอินทร์ แล้วใครนะมันวางยา ไม่ได้ดูหน้าดูตา
คน นี้เราจะมีโทษกัน คนนี้ไม่มีสิทธิ์ที่จะทำเขาได้เลย" แล้วเรือลำนั้นก็วิ่งจืดหายไป
กับตา ผมก็หลับปุ๋ยสบายเลย หลังจากนั้นหลับไม่รู้สีกตัว

เมื่อตื่นขึ้นจริง ๆ เวลาตอนสาย ความจริงหลับตอนนั้นเห็นจะเป็น
ประมาณ ๒ หุ่เศษ ๆ เห็นจะได้ ความเพเลียดแ่งและก็หลับไม่รู้สีกู้สาเลย ไม่รู้เนื้อรู้ตัว
จริง ๆ รู้สีกตัวจริง ๆ เห็นจะเป็นประมาณสัก ๒ ชั่วโมงเช้าหรือ ๓ โมงไม่ทราบมันสาย
แล้ว ก็ไม่มีเวลาดูนาฬิกา

พอตื่นขึ้นมาารู้สึกว่าไอ้ความปวดท้องปวดเสียดมันหายไปหมดอาการ
ต่าง ๆ ที่เป็นอยู่หายหมด ท้องโล่ง มีอาการคล้าย ๆ กับถ่ายยาอย่างดี ในความรู้สึกมัน
อยากจะกินแกงไก่ และก็เป็นแกงเผ็ด มันต้องเผ็ดมาก ๆ

ความจริงโรคประเภทนี้เขาก็ห้ามกินข้าวสวยอยู่แล้ว ต้องกินข้าวต้มหรือ
ข้าวที่ละเอียดที่สุด เพราะในช่วงที่ป่วยใหม่ ๆ เขาก็เอาน้ำข้าวข้น ๆ มาให้กิน ความจริงตาม
หลักวิชาแพทย์เขาเป็นอย่างนั้นนะครับ แต่ว่าตอนเช้าวันนั้นมันหิวจัดนี่ ทำอย่างไรล่ะ
และก็มีความรู้สึกอยากจะกินแกงไก่ เอ๊ะ! แปลก และก็ต้องเป็นแกงเผ็ด ถ้าเป็นแกง
ประเภทซีเมากินก็จะดีมาก ก็เลยบุกขึ้นไปในครัว

พอลุกขึ้นก็มีญาติผู้ใหญ่คนหนึ่งถามว่า "พ่อเล็กจะไปไหน?"

ก็บอกว่า "ผมจะเอาน้ำล้างหน้าครับ"

บอก "ชั้นล้างหน้าอยู่ที่นี่"

บอก "ไม่เป็นไรครับ ผมกำลังจะไปตักน้ำในครัว ในตุ่มมาล้างหน้า" แต่ความจริงมันอยากจะกินข้าว

เธอก็บอกว่า "ข้าวต้มเขาต้มไว้ดีแล้ว วางอยู่หม้อข้าง ๆ นั้น และก็ต้มปลาเค็ม ๆ สำหรับใส่ข้าวต้ม" ที่เรียกว่าข้าวต้มปลาก็แล้วกัน เขาผสมเป็นข้าวต้มปลาไว้จะกินเป็นข้าวต้มปลาหรือข้าวต้มเครื่องก็ตามใช้ได้ทั้งสองอย่าง

พอเข้าไปในครัวผมก็ปิดประตูลงกลอน และก็ไม่มีใครเขาว่า จะเข้าไปกินข้าวหรือเข้าไปล้างหน้า ในครัวก็มีอ่างล้างหน้า พอไปถึงแทนที่จะเปิดข้าวต้ม ก็เปิดฝาหม้อข้าวสวย เห็นแกงในกระทะก็ปรากฏมาทราบทีหลังว่า คือนั่นนั่นทั้งคืนขณะที่ผมหลับและเพื่อนรุ่นพี่ผมหลับ คนเขาก็มาเผ่าใช้ ความจริงเราสองคนไม่รู้ว่ามีใครมากันบ้างเลย คนมามากด้วยกัน เมื่อตึก ๆ เข้าทุกคนก็ง่วง กลับไปบ้านบ้าง นอนค้างบ้าง

ที่นี่พวกที่จำเป็นจะต้องเผ่าอยู่นานตลอดคืน เกรงว่าอันตรายจะมีแก่ร่างกายคนป่วย หมายถึงจะเป็นอะไรจะได้ทราบแกก้เลยหงาซี ตอนตึกแกก้เอาเหล้าขึ้นมากิน ผลที่สุดไก่อนี้มันหาซื้อไม่ยาก ข้าง ๆ บ้านมีร้านค้า สั่งเขาหน่อยเดียวเขาก็หามาให้ ถ้ามันไม่ตายก่อน มันก็ตายเวลานั้นนะ เรื่องของคนสั่งก็เป็นเรื่องของคนสั่งคนขาย รวมความว่าได้ไก่อมา เขาก็แกงไก่อแบบแกงป่า เผ็ดจี๋เลย

พอเปิดกระทะเห็นแกงไก่อ แหม...ถูกใจ ก็เลยเล่นแบบข้าวราดแกงแล้วไม่เป็นถ้วยแล้ว มันถนัดกว่า

ไอ้ข้าวราดแกงนี้ เวลานี้ผมก็ยังถนัดอยู่นะ จับพลัดจับพลูรีบด่วน ผมล่อข้าวราดแกงเสมอ ดีไม่ดีอยู่กับวัด ผมก็ล่อข้าวราดแกง ซี้เกียดักหลาย ๆ จุด ก็เอามารวมกับข้าวกับแกงรวมกันก็กิน ก็หมดเรื่องหมดราว นี่เป็นปฏิปทาของผม

ฉะนั้นเห็นผมฉับแบบนั้นละก็ อย่าไปนึกว่า ไอ้โฮ...กับข้าวหลวงพ่อมันเลวเหลือเกินต้องคลุกข้าวกิน ไม่ใช่ ผมชอบทำของผมแบบนั้นเอง ซี้เกียดักหลายจุดถือว่ากินเข้าไปมันก็หมดเรื่อง ถ้ารสชาติอย่างอื่นไม่มีความสำคัญ เผ็ดนิดถ้าอ่อนเค็มหน่อย ก็เติมน้ำปลาหน่อยใช้ได้เลย

วันนั้นก็เหมือนกัน ตักขึ้นมาแล้วรู้สึกว่าเขาไม่ต้องเติมเผ็ดไม่ต้องเติมเค็ม มันครบถ้วน กินชะชามเบ้อเร่อ อากาอย่างนั้นมันบอกอาการแห่งความตาย แต่

ผมกินอย่างคนอดโซกิน เสร็จเรียบร้อยพุ่งเป้ง รู้สึกมีกำลังขึ้นมาก ออกมาข้างนอกท่าน
ญาติผู้ใหญ่ผู้นั้นถาม

"พ่อเล็ก รับประทานอาหารแล้วหรือ?"

ก็บอก "เรียบร้อยแล้วครับ ไม่ต้องห่วงครับ"

ท่านก็ถามว่า "เป็นอะไรบ้าง หมอสงสัยว่าถ้าเป็นอะไรให้บอก หมอให้
เอาไว้"

ผมก็เลยบอกว่า "น่ากลัวจะไม่ต้องใช้ยาละครับ เพราะไม่มีอาการอย่าง
อื่นแล้ว ผมจะนอนสักประเดี๋ยว" แล้วผมก็นอน

นอนเล่น ๆ ไป มีญาติผู้ใหญ่ ๒ คนท่านมาในครัวบอก

"เฮ้! ข้าวสวยยุบไป แกงเผ็ดยุบไป ใครกิน?"

ไปดูข้าวต้มถามว่า "พ่อเล็กไม่ได้กินข้าวเลยรี?"

บอก "ผมกินครับ"

ถ้ากินข้าวต้มทำไมไม่ยุบ?"

"ผมไม่ได้กินข้าวต้มครับ"

ถามว่า "กินอะไร" ก็ตอบว่า "กินข้าวสวยกับแกงเผ็ดครับ"

เขาตกใจใหญ่ ทุกคนไปเรียกหมอมมา บอก

"ไม่ได้แล้ว พ่อเล็ก อย่างนี้ตายแน่"

ก็เลยบอก "คุณน้ำครับ ตรวจอาการก็แล้วกัน เวลานี้มันไม่มีอะไรเลย
ครับ อาการปกติหมด"

นี่แหละบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรที่รักและญาติโยมพุทธบริษัท ใต้
ร่างกายของเรา อย่าไว้ใจมันนะครับ

ผมนำเรื่องนี้มาเล่าสู่กันฟัง ความจริงมันยังไม่ตาย ถ้าร่างกายของเรา
ดี ๆ ผมชอบออกกำลังกาย และก็เรื่องอาหารที่ผมระวังมาตั้งแต่เด็ก ระวังจริง ๆ ผมจะ
ไม่จับพลัดจับผลูกินสุ่มสี่สุ่มห้ากับเขา แต่ว่าทั้ง ๆ ที่จะระวังขนาดไหน โรคมันก็เอา
นี่พระพุทธเจ้าทรงตรัสว่า "โลกนี้เป็นอนิจจัง"

คำว่า "โลกนี้เป็นอนิจจัง" ใต้ตัวเราก็คือโลก เรามั่นอยู่ในโลก เป็นคนของ
โลก โลกของคนหรือคนในโลก

รวมความถ้าโลกเป็นอนิจจัง ทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่ในโลกก็เป็นอนิจจังด้วย และ "อนิจจัง" แปลว่า "ไม่เที่ยง" นั่นตอนกลางวัน ผมไม่มีอาการว่าจะป่วยเลย อาการที่จะบอกเหตุว่าจะป่วยนี้ไม่มีเลย อยู่ ๆ จังพลัดจับผลูก็เอาเฉย ๆ

และส่วนที่มีความสำคัญ การป่วยคราวนั้นมันตั้งตัวไม่ติดครับ จะเดินว่า การเล่าเรื่องป่วยต่าง ๆ จะมีการภาวนาคูมตัว ที่นี้ตอนอายุ ๑๒ มีความดีกว่าเยอะ แต่ ตอนอายุ ๑๔ มันจับพลัดจับผลูเอาจริง ๆ เรื่องภาวนาคิดถึงอะไรก็ตั้งตัวไม่ทัน ทั้งนี้ เพราะญาติผู้ใหญ่หลายคน ท่านมีความเป็นห่วงมาก เริ่มท้อถ่าย ๒ ครั้ง ท่านเอะอะ โวยวาย จัดที่นอน จัดอะไรต่ออะไรกันกลุ่ม เสียงเอะอะโวยวายนอนอย่างนั้น คว้าอย่างนี้ หายแบบนี้ ล้อกันยุ่งหมด ไม่มีเวลาตั้งตัว พอจัดที่นอนไม่ทันจะเสร็จ ผมก็วิ่งเข้าส้วม อีกครั้งหนึ่ง มันก็เพลี่ยจัด คำว่า "ภาวนา พิจารณาไม่มีแล้วครับ"

แต่ก็ยังมีส่วนดี อย่างหนึ่งที่เรามีความรู้ตามความเป็นจริง ที่เขาบอกว่า เวลาจะตาย วันนั้นถ้าตายนะไม่ค่อยดีนัก ถึงแม้ว่าจะเพลี่ยอาการกำกึ่งก็ไม่ดีนัก ทั้งนี้ เพราะมีท่านผู้มีเกียรติมาเชิญ ถ้าท่านผู้มีเกียรติอย่างนี้ต้องไปสำนักพยาบาลก่อน

ถ้าไปถึงสำนักของพระยายม ใจความดีชั่วมันก็มี ความดีก็ปรากฏแต่ว่า ช่วงอายุ ๑๒ เป็นต้นมาชักไม่ค่อยจะดี

เรื่องการฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ฆ่าปลาฆ่านกอันนี้ไม่มีแน่ครับ ผมไม่นิยมการ ฆ่าสัตว์

เรื่องลักเรื่องขโมยก็ไม่นิยม ก็ไม่จำเป็นต้องลักต้องขโมย มันมีกิน

คำว่า "มีกิน" ไม่ได้หมายความว่า "ร่ำรวย" คนอย่างผมกินง่าย ๆ ตั้งแต่ เด็กมาแล้ว ไปโรงเรียนตอนเช้า ผมก็ต้มไข่ ๒ ลูก แล้วก็เอาไข่มาละลายกับน้ำปลา ผสม น้ำปลากิน ๑ ลูก ใส่กระเป๋ไป ๑ ลูก เท่านั้นพอ และมาถึงบ้านก็เหมือนกัน ถ้ามีอะไร ชอบใจ ถ้าแกงหรือต้มชอบใจก็ใส่ข้าวใส่จานไปเลย กิน เขาเรียกกินข้าวราดแกง ข้าวราดต้มอะไรก็ช่าง ชอบกินแบบนี้ ใจการกินของผมง่าย ๆ

ฉะนั้นการกินก็ไม่หนัก จะบาปสำหรับการกิน ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตไม่มีสำหรับ ผม

ที่นี้การมูสาวาท โทหก เรื่องโทหกนี้ต้องมีแน่ ทั้งนี้เพราะว่า บางทีไปคุย กับสาวน้อยบ้าง สาวเล็กบ้าง สาวใหญ่บ้าง ก็พูดจริงบ้างพูดโทหกบ้าง แต่ความจริงแต่

ละครายไม่ต้องพูดมาก คือแต่ละครายผมก็เป็นแขกรับเชิญอยู่แล้ว แต่เวลาจะพูดพลาด พลังไปบ้างเป็นการพูดสนุกมากกว่า บางทีก็พูดเอาใจ เกิดน้อยก็ชมว่าแสบมาก ให้แก ยิ้ม ๆ ไว้ เราเองต้องการความชื่นใจฉันใด เธอก็ต้องการแบบนั้นเหมือนกัน เรื่องเป็นผู้มี บาบเพราะเป็นแขกรับเชิญก็เป็นเรื่องหน้าใจ

ฉะนั้นจึงกล่าวว่าเวลานั้น เราขาดภาวณา ถึงแม้ความจริง แม้ความ วุ่นวายจะเกิด คนอื่นเขาว่าวุ่นวาย แต่เราก็ประมาทเอง ความป่วยไข้ไม่สบายจับพลัดจับ ผลุโผล่ขึ้นมาโดยไม่มีการตั้งตัว สติเจ้าไปคุมด้านกุศลจึงไม่มี

แต่ก็ยังดีที่ท่านเจ้าหน้าที่ผู้มาเชิญ เมื่อท่านมองดูพินิจพิจารณาท่านจึง หยิบตำราของท่านเปิดบ๊ีบ ท่านบอก

"คนนี้อาไม่" ได้แล้ว คนนี้เป็นลูกพระอินทร์ ใครวางยาไม่ดูหน้าดูหลัง"

ท่านใช้ศัพท์ว่า "วางยา" นี้ก็แปลก ก็รวมความว่าโรคประเภทนี้ผีต้อง วางยาคน

ข้อนี้จะมีความเท็จจริงอย่างไรก็ตามเรื่อง ผมไม่วินิจฉัย แต่ได้ยินมา อย่างนี้จริง ๆ เวลาเขาวางยาผมก็ไม่เห็น รวมความเขาไม่เอาผม และไม่เอาเพื่อนรุ่นพี่ ของผมด้วย เขาก็พากันกระโดดขึ้นเรือ เร่งวิ่งหนีเร็วบอก "ไปเร็ว" เรือวิ่งจืดหายวับไปเลย

เป็นอันว่าคราวนั้นถ้าผมต้องตายไปตามสภาพที่เขาตายกัน ก็ต้องไป สำนักของพระยายมเน

และที่สำนักของพระยายมเนที่ท่านก็คงเส้นคงวา มีความยุติธรรม ใ้กรรม ประเภทที่ผมทำหนักเวลานั้น ก็คือศีลข้อที่ ๓ คือเป็นแขกรับเชิญสำหรับรุ่นพี่ รุ่นเพื่อน และกรุ่นน้อง และก็ไม่มีใครเขาขัดคอไปที่ไหนก็ไม่มีใครเขาขัดใจ มีแต่คนตามใจ ก็ แปลก แต่ก็บุญ ผมคิดว่าคราวนั้นถ้ากลับไปได้ผมก็ต้องไปตะกายตั่งงิ้วแจ็ก ๆ แน่ ใ้ตั่งงิ้วเวลานั้นความจริงก็ไปคุ้มันนะ

อันนี้ผมขอเตือนการที่ปฏิบัติพระกรรมฐาน บรรดาท่านก็ดี ผมก็ดี จะนึกว่าผมวิเศษวิโสเกินมนุษย์ธรรมดาไม่ใช่อย่างนั้น อย่าเข้าใจผิด บางท่านก็ มาตั่งผมชะหฺรฺหฺรฺาเลย ตั่งเป็นพระอรหันต์บ้าง ตั่งเป็นผู้ทรงฌานบ้าง ตั่งเป็น อะไรต่ออะไรตะ ความจริงตั่งกันไว้สังเดชจะมีประโยชน์อะไร อย่าไปตั่งกัน การ ตั่งการพิจารณาไม่ใช่เรื่องของกฎของกรรม ให้กฎของกรรมเขาตั่งเอง

เวลานั้นท่านฟังมาแล้วแต่ตอนต้นว่าตอนอายุ ๑๒ ผมตายมาแล้วผมก็ไปดูนรกสวรรค์ แต่มันไม่ได้ลงไปเอง แค้นที่ขอดเขาแห่งหนึ่ง พอบอกท่านลุง ท่านลุงก็มา จะต้องการนรกขุมไหน ขุมนั้นก็มา ไข่มุมนั้นขุมนี้ผมก็ชม แต่ก็ไม่ได้เดินใกล้ เห็นแต่มองดู ไข่มุมนั้นลักษณะการมองดูเป็นของไม่ดี ที่โบราณท่านบอกว่า "สิบปากว่าไม่เท่าตาเห็น สิบตาเห็นไม่เท่ามือคลำ" อันนี้เป็นของจริง ถ้าทางที่ดีมันต้องโดดป่องลงไป สัมผัสสักหน่อยจึงจะรู้เรื่อง

ก็เป็นอันว่าทั้ง ๆ ที่เห็น เวลานั้นถ้าจะพูดกันไปยังไม่บวช ก็ถือว่ามีความโลภก็ประจำใจ และก็มีความยึดถือบางส่วนอยู่แล้ว ไข่มุมนั้นต่าง ๆ ที่ยังไม่ได้อะไรเพราะความโง่ ไปแค่นั้นได้มันน่าจะไปที่อื่นได้ แต่ไม่มีใครสอนให้ นี่โทษของการได้รับศึกษาไม่ครบถ้วนเป็นแบบนี้ ก็เลยไปมองเห็นเขาขึ้นต้นจิว เห็นเขามีบาปต่าง ๆ มีทุกขเวทนา

แต่เวลาที่ค้นหาหน้ามืด ไข่มุมนั้นโผล่ขึ้นมาหน้ามือลิ้มต้นจิว ลิ้มไฟนรก ลิ้มหอก ลิ้มดาบที่สับฟันและแทง ลิ้มซ่อนใหญ่ ๆ ที่ทุบหัว ลิ้มทั้งหมดสิ่งที่เห็นมา ต้องการอย่างเดียวคือ ความปรารถนาที่เราต้องการจะต้องสมบูรณ์ และความปรารถนาประเภทนั้นเมื่อตั้งใจที่ไหนสมหวังที่นั่น ก็เลยระเริงใจ

แล้วก็มาคิดไว้ในใจอย่างหนึ่งว่า "เราไม่ได้ทำบาป" เพราะท่านพวกนี้ยังไม่ได้เป็นภรรยาของใคร เวลานั้นคนเขาก็พูดกันแต่เพียงว่า "ถ้าผิดลูกเขาเมียเขา" ไข่มุมนั้น "ผิด" นี่มันไม่บาป ไป "ชน" ลูกเขาเมียเขา และลูกเขานี้เขาไม่ได้บอก ต้องเมียเขา คำว่า ลูกเมียเขาบอกกัน ว่าทั้งลูกทั้งเมีย แต่ความจริงเขาพูดเฉพาะเมียของชาวบ้าน แต่ว่าเราที่เริ่ม ๆ จะสถาปนานอกแบบ สถาปนาเงียบ ๆ รู้กันระหว่าง ๒ คน ดีไม่ดีคนอื่นเขาก็ช่วยรู้เยอะเหมือนกัน แต่มีบางแห่งก็ปลอดภัยเพราะท่านมารดาอนุญาตรายนั้นปลอดภัย

ก็รวมความว่าในพระวินัยหรือในธรรมะก็บอกมันผิดทั้งหมด ลูกเขาก็ผิด เมียเขาก็ผิด คนรับใช้ผิด คนในปกครองของใครก็ผิด มันก็ผิดทั้งนั้นเป็นกาเมหฆม รวมความว่า โทษของความไม่รู้มีอยู่และที่ทั้ง ๆ ที่เห็นแล้วรู้แล้วก็ตาม

จึงขอแนะนำบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรว่าการที่ทุกท่านปฏิบัติได้ มโนมยิทธิหรือบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทก็ตาม "อย่าทะนงตัวว่าเราดีแล้ว" มันยังไม่พ้นอบายภูมิ อย่างผมนี้เป็นตัวอย่าง ไปเจอเข้าค้นหาพาหน้ามืด ยึดอารมณ์

ความต้องการเป็นสำคัญ และก็ทำทุกสิ่งทุกอย่างตามความต้องการที่คนเขาไม่เข้าใจ
แต่จะว่าไปจริง ๆ แล้วมันก็บาป

ฉะนั้นขอบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรและบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทอย่า
ประมาทในจิตของเรา อย่าคิดว่าเราดีแล้ว องค์สมเด็จพระประทีปแก้วทรงตรัสว่า

"ถ้าเราจะพ้นภัยอบายภูมิจริงก็คือ ต้องเป็นพระโสดาบัน"

พระโสดาบันก็ไม่มีอะไรมาก เคารพพระพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์
มีศีล ๕ บริสุทธิใช้ได้ หนีอบายภูมิได้

สัญญาณบอหมดเวลาปรากฏแล้ว ขอหยุดก่อน ขอความสุขสวัสดิ
พิพัฒนามงคลสมบุญผล จงมีแต่บรรดาท่านพุทธศาสนิกชนผู้รับฟังและผู้อ่านทุก
ท่าน

สวัสดิ